

[Arbejdsministeren.]

diskussion om det sidste problem, hr. Chr. Madsen rejste, nemlig spørgsmålet om, at der politisk skabes arbejdsløshed. I 1964 havde vi beskæftigelsesmæssigt set et rekordår her i landet. For året som helhed var der en arbejdsløshedsprocent på 2,5, og heri var inkluderet alle dem, som kun var på vej fra ét job til et andet. Der var andre, der var under uddannelse, og nogle var lige omkring folkepensionsalderen. Det var en rekord, vi nåede frem til, og selv om vi i 1965 allerede i november kom ud for en helt ekstraordinær vinter med op til 20 graders frost og sne, som stoppede hundreder og atter hundreder af udenørsarbejder ud over landet — en arbejdsløshed, som i særlig grad ramte de ikke-faglærte og visse grupper af byggefagets arbejdere — har vi alligevel for året 1965 slået rekorden for 1964. Vi har for hele 1965 en arbejdsløshedsprocent på 2. Det, at vi har fået denne ekstraordinære vinter, har — selv om der jo også, når talen er om udjævning af sæsonbeskæftigelse, er sket en hel del — bevirket, at der ligesom opsamlles et efterslæb i disse måneder, hvilket igen betyder, at vi må regne med, at der bliver tale om en meget høj beskæftigelse, så snart vinteren slipper sit tag i standsningen af disse arbejder.

Chr. Madsen: Jeg har et par bemærkninger at gøre med hensyn til det nedsatte udvalg. Arbejdsministeren siger nemlig, at han er nødt til at tage visse hensyn til det siddende udvalg, men at han har presset meget på for at få resultater frem. Hvor lang tid skal et sådant udvalg sidde? Det afhænger naturligvis af, hvor stor arbejdsopgaven er, men det kan dog ikke være sådan, at man ikke, blot fordi der sidder et udvalg angående et bestemt område, her i folketinget kan komme videre frem, kan stille forslag, som det er nødvendigt at stille, altså i dette tilfælde få arbejdsløshedsunderstøttelsen noget højere op.

Selv om alle partier går uden om problemet som katten om den varme grød, tror jeg nemlig, at alle inderst inde må indrømme over for sig selv, at denne arbejdsløshedsunderstøttelse er et elendigt foretagende. Det kan mennesker ikke lave af. Man tør blot ikke tage de tilstrækkelig

drastiske skridt til at få de gældende arbejdsløshedsunderstøttelsessatser forhøjet, så de står i nogenlunde ordentligt forhold til det, der foregår. Man har altså den undskyldning — og det er vel det, man bedøver sig selv mere eller mindre med — at der sidder et udvalg, og dette udvalg har en hel masse opgaver, sagen er vanskelig, tiden må gå, og udvalget må have tid til at gennemløbe det hele, før man overhovedet kan komme så vidt, at man kan forhøje en arbejdsløshedsunderstøttelse til folk, der i dag ikke kan eksistere af det, de får udbetalt.

Skulle det ikke være nok for et sådant udvalg? Man skulle jo synes det, hvis de mennesker har noget af en samvittighed. Når de opdager, at arbejdsløshedsprocenten stiger kolossalt her i landet, skulle man jo synes, at de kunne få den idé at tage noget ud af udvalget, at henstille til arbejdsministeren og folketinget, at man uden at ødelægge det program, der er opstillet i udvalget, i hvert fald i første omgang forhøjer understøttelserne med et sådant beløb, at de mennesker kan leve. Så kunne man se på bagatellerne bagefter og få det hele indpasset i en nogenlunde fornuftig lov og tage sig den nødvendige tid dertil.

Jeg kan ikke tænke mig andet, end at de mennesker må have den tankegang og den opfattelse, når arbejdsløshedstallet i det nordjyske område siden oktober måned er steget fra 5,8 pct. til i hvert fald visse steder 75 pct. Nu ved jeg godt, at det er vinteren, der har lukket de fleste arbejdspladser, men det var alligevel kreditstramningen, der startede det hele; det ved arbejdsministeren, og det ved alle her i folketinget. Arbejdsløsheden blev tydeligt mærkbar, da kreditstramningen begyndte at øve sin virkning omkring september-oktober; det har vi været inde på i spørgetiden, og arbejdsministeren har modtaget deputationer i den anledning. Men det spørgsmål, jeg her rejser, er: skal dette udvalg spørre vejen for, at der kan gennemføres en fornuftig lovgivning, der virker sådan, at de arbejdsløse kan få en understøttelse, der er betydelig højere end den, de får nu?

Hvad arbejdsministerens lovforslag angår, er der ikke én kroners fremskridt i dette. Der er ikke én krone mere at hente i det forslag; ja, der er ikke én øre mere at hente